

Ngôn Thái Sơn Ca Tôi

Tác Giả: H Vũ

Thứ Bảy, 05 Tháng 6 Năm 2010 08:16

Nhân ngày 15 Father's Day sắp tới, mình bắt đầu viết bài viết về ngôn ngữ của cha

Trước đây, viết Nam, là cô giáo dạy viết văn tôi viết vài trang trung học Miền Nam, nhưng chỉ a viết văn. Khi qua Mỹ, tôi "xuống cấp" làm cô giáo Nhà Trẻ - Mẫu Giáo. Mỗi lần lúc nghỉ hè, mình bắt đầu viết văn làm thơ để a lên mạng để vài bút hũu để rèn luyện cho trí óc chậm thoái hóa. Bài viết của cô là cho mùa Father's Day đang tới. Tên bài viết là câu ca dao: "Công cha như núi Thái Sơn..."

Không biết lúc tôi còn nhỏ, cha tôi như thế nào như thế khi tôi có chút trí khôn, tôi thấy cha mình tôi hơi khác với cha mình của mình ở á bên trong trong và trong xóm của tôi. Trong trong, tôi đọc các bài văn thơ toàn ca ngợi "ng nghiêm ph, t m u". Trong gia đình tôi, phải nói ngôn ngữ của tôi: "t ph, nghiêm m u" mình đúng.

Tôi có phúc hân mình sống bên bà có cha là chí sĩ của cha tôi là sĩ quan không quân, không phải đi hành quân xa nhà lâu ngày, nên chúng tôi được sống gần gũi với ông. Ngày nào không lúc ra đi thì cũng lúc về nhà, anh em chúng tôi được cha tôi ôm hôn y như trong phim Âu Mỹ mà tôi được xem. Rồi thì chúng tôi bá cổ, đu vai cha tôi. Ông như c tay để a lên, ôm xoay vòng vòng. Như người bạn tình cảm công khai và tràn ào kiêu này hiếm thấy trong xã hội Việt Nam thời bấy giờ.

Chiều về, lần nào ông cũng có kẹo hay bánh trái cho chúng tôi. Mẹ tôi thì hay rên rĩ: "Anh ơi, đừng để chúng nó lớn mất, khó dạy dỗ lớn." Lần nào cha tôi cũng có một câu: "Anh biết rĩ. Anh sống chung mà." Sau đó thì ông nháy mắt với chúng tôi, và cha con tôi tạm thời tan hàng.

Thì khi tôi vào lớp mất, cha tôi là người thầy dạy và lòng cho tôi tập đọc, tập viết. Ông đã viết nhiều trang a, b, c... bằng bút chì cho tôi để lên để tập viết, thì ngày này qua ngày khác cho đến khi tôi có thể viết tốt mình. Bởi vậy cho nên nét chữ của tôi hao hao giống chữ của cha tôi.

Nhưng khi cha tôi trở về phi đoàn thì tôi phải học với mẹ. Tôi không thích học với mẹ lắm. Mẹ rất nghiêm khắc với chúng tôi, nhưng lại là một cô giáo vui vẻ, dễ mến, dễ thương và trẻ trung. Sau này lớn lên tôi mới biết sự nghiêm khắc với chúng tôi là vì cha tôi quá dãi. Mẹ tôi phải đóng vai "ng nghiêm m u" để kèm bắt chúng tôi, không cho đi quá đà.

Cha bao giờ cha tôi la mắng hay phớt vào miệng anh em chúng tôi. Nhưng lúc chúng tôi bắt đầu phớt hay bắt nghe "giọng luân lý", cha tôi thường lánh mặt, ra ngoài sân len lén nhìn vào. Khi chúng tôi thi hành hình phạt được mất lúc là cha tôi vào bắt chúng tôi xin lỗi. Lần nào cũng vậy, cha nói như với mình một câu là mình tôi đành "tha Tào" (có nghĩa như mình bắt qua cho, tha thôi).

Buổi tối, sau khi học bài xong là cha kể chuyện để xoa dịu những chuyện vui của các chú, các bác trong phi đoàn cho chúng tôi nghe. Cha bao giờ cha kể những chuyện buồn, thì ông, chợt chốc mà cha đi đi ngủ ngay. Sau này lớn lên, tôi mới hiểu được rằng vì sinh mạng của cha treo trên sợi tóc, nên cha lúc nào cũng giữ gìn trong lòng chuyện buồn, chuyện chửi, chuyện lo âu... mà sống trong vui với vợ con. Câu mà cha thường nói cho mẹ là: "Em ơi, cho

anh sống vui vẻ với con và em đến lúc nào hay lúc này." Mẹ tôi nhìn cha buồn thối ng phôi nôm bôn nh
vìn. Mẹ tôi đã khóc suốt mốt trên đống đôn thăm cha, làm chúng tôi cũng khóc theo. Khi
thấy chúng tôi, cha đã cười i lôn và nói: "Chờ bôn kiôn côn mốt phát thôi, làm gì mà mỳ m con
khóc đôn vỳ?" Mẹ tôi nôm tay cha lôn ng lôn rôn nôm c mốt. Cha tôi lôn là ngôn an i m :

- Mẹ ng anh lôn lôn. Em đôn ng lo. T vi nói anh th đôn 90 tuôi, giôn ng ba c a anh.

Chúng tôi lôn nhào lên giôn ng, nún áo lôn tay, đòi ông vôn nhà vôn chúng tôi. Mẹ tôi phôi ngăn
côn chúng tôi s đôn đôn vôn th đôn c a ông. Khi ra vôn chúng tôi làm trôn làm th đôn đòi
ông vôn chung m i chôn. Cha lôn h a hôn, chúng tôi m i chôn ra vôn. Cha nhìn theo chúng tôi,
môn ng côn nhôn ng mốt đôn chôn.

Chúng tôi sống hôn nh phúc bên cha tôi nh th không đôn c bao lâu. Tháng T năm 1975, cha
th đôn xuyên trong phi đôn, ít vôn nhà. M i lôn vôn qua nhà, vôn mốt ông vô cùng nghiêm
trôn, và vôn đi nôn côn. Ông th đôn to nh vôn m, côn hai đôn y lo âu. Hàng xóm chúng tôi có
nhôn ng ngôn chôn rôn vôn c ra đi. Đi đôn, tôi không biôn, nhôn ng mà hôn không mông mang theo
c a c i. Hôn bôn lôn nhà c a, nhôn ng đôn vôn có giá trôn nhôn Ti vi, t lôn, bàn ghôn ... Có nhôn đôn a
bôn cùng xóm vôn tôi, hôm trôn c còn đi hôn, đôn nhiên sáng hôm sau vôn mốt, nhà c a đôn
im m. Mẹ tôi cũng thu đôn quôn áo c gia đôn vào va-li, và ngôn chôn cha tôi vôn. Lôn nào
ông vôn, cũng nói ít câu vôn m rôn t bôn ra đi.

Rôn mốt ngày... cha tôi vôn nhà sôn m hôn m i hôm vôn đáng m i mốt. Cha không côn. Chúng tôi
ôm lôn y ông chôn đôn nhôn ng nôn hôn nhôn ngày nào, nhôn ng ông chôn ôm chúng tôi và chôn nôn c
mốt. Lôn đôn tiên tôi thôn cha tôi khóc. Tôi, lúc đó 7 tuôi rôn, biôn có chôn quan trôn vô cùng
nên ông m i buôn nhôn vỳ. Hai em tôi vôn nún nôn đòi ông bôn và hôn nhôn m i ngày. Cha
môn côn ng làm theo, chôn thôn tôi đôn ng lôn ng lôn mốt góc nhìn, ông ôm lôn y tôi nói giôn ng sôn
nôn c mốt:

- C c côn ng c a ba lôn rôn. Nôn mốt mai không có ba nhà vôn các con, con thay ba giúp đôn m
và chăm sóc em nghe con.

- Ba đi đôn. Con không cho ba đi đôn hôn.

- , thì ba côn gôn ng bôn các con.

Thôn rôn t ngày đó trôn đi, trôn cha buôn và thiôn nôn, cha không vào phi đôn nôn a. Các chú,
các bác đôn đôn c a cha thôn nh thôn cũng ghé qua nhà. Ngôn nào cũng mốt đi đáng vôn tôn
vui ngày trôn c. Vào lôn p hôn, tôi bôn đôn nghe nhôn ng chôn lôn tai: "ngôn quân, ngôn quyôn, Cách
Môn ng Xôn Hôn Chôn Nghôn..." Thôn y côn giáo c a tôi ai cũng có vôn mốt bôn phôn, đáng đi m i mốt.

Sau đó không bao lâu, vào mốt buôn sáng trôn c khi tôi và đôn á em kôn đi hôn, cha tôi ôm chúng
tôi thôn t lôn và hôn anh em chúng tôi nhôn u lôn. Nôn c mốt cha thôn m mốt áo chúng tôi. Cha tôi
khóc. Lôn thôn hai tôi thôn cha khóc. Em tôi ngôn thôn hôn:

- Ba, chúng con ngoan lôn, sao ba lôn buôn?

Ngôn Thái Sơn Ca Tôi

Tác Giả: H Vũ

Thứ Bảy, 05 Tháng 6 Năm 2010 08:16

- Ba biết các con của ba ngoan lắm. Nghe lời mẹ và chăm học nghe các con. Mẹ sẵn cho đi mua các con. Ai ngoan thì u ba sẵn cho quà thì u.

Các em tôi nhao nhao:

- Chị u nay con ăn cà-rem.

- Con ăn chôm chôm.

Tôi nhìn ông và rúm rúm nấc nấc. Ông hỏi tôi:

- Trúng nam của ba, ăn gì?

- Con không thích gì cả. Con chỉ muốn ba vui vẻ thôi.

Ông nhìn tôi ngạc nhiên:

- ...thì ba đang vui đây nè, vì ba có ba đứa con ngoan và học giỏi.

Thật rồi... chúng tôi đến trường. Trưa hôm đó, anh em tôi đi học về, quà của chúng tôi cha đã để sẵn trong tủ lạnh. Chúng tôi chờ ông về để ăn. Chỉ mãi đến chị u... đến thì cũng không thấy. Mẹ tôi nói gọi chúng tôi là cha phải trốn ban đêm. Đêm về, tôi thấy mẹ không ngủ mà ngùi khóc. Lúc đó, tôi còn nhớ nhớ cũng linh cảm chuyện gì quan trọng lắm đang xảy ra cho cha, cho gia đình tôi. Em gái út của tôi, khóc to đòi cha về ngủ với nó. Tiếp theo cả nhà cùng khóc vì nhớ cha. Chỉ cha tôi cũng khóc vì nhớ chúng tôi.

Cha tôi đi mất ngày, hai ngày, ba ngày... rồi một tháng, hai tháng, ba tháng... một năm, hai năm, ba năm... liên tục không thôi. Cả nhà chúng tôi buồn thảm vì thiếu cha. Chúng tôi không còn nhớ tình cảm gì dòn tan ngày trước nữa. Thậm chí chúng tôi cũng quên cả thói quen của cha. Mẹ nói cha xa lắm, không về được. Lúc đó, tôi ngạc nhiên vì có lần cha nói, máy bay của ông có thể bay tới bất cứ nơi nào trong nước dù xa xôi cách mấy. Tôi thắc mắc sao lần này cha không lấy máy bay lái về với chúng tôi nhớ tôi không dám hỏi mẹ, vì mẹ tôi đang buồn. Mẹ tôi nhớ nhớ cha là mẹ khóc.

Lần lên một chút nữa, tôi biết cha tôi đang bị tù. Cha tôi hiền lành và vui vẻ lắm, tôi chỉ thấy ông buồn vì ai. Cha tôi làm gì mà phải tù? Mẹ tôi viết vài ki-ô gửi ông. Đều đặn trong nhà tôi luôn có ra đi. Mẹ tôi mất món ra đi là mẹ khóc nhớ cha. Mẹ nhớ lại kỉ niệm của mẹ và cha gần bố với nhớ về đó. Mẹ tôi dù là "nghiêm mầu" đi nữa vẫn là đàn bà, và vẫn che giấu nỗi buồn của mẹ tôi nhớ u lắm.

Từ ngày về nhà, mẹ tôi ít nghiêm khắc với chúng tôi. Khi mẹ viết thư cho cha, mẹ biết chúng tôi cùng viết chung với mẹ. Thấy của cha gửi về, cái nào cũng nói là cha khỏe mạnh. Lần nào ông cũng nhớ nhớ tôi là anh lớn trong nhà, phải giúp mẹ mẹ đi việc lớn nhỏ, các em phải nghe lời mẹ và tôi. Cha khỏe mạnh lúc nào cũng thấy nhớ chúng tôi. Nhớ đến cả cha, cả nhà vui vẻ vô cùng, vì biết cha còn sống, tuy rằng sống xa chúng tôi muôn trùng. Nhớ đêm đó, mẹ tôi ôm lá thư vào giường khóc lơi lơi một mình.

L n lên m t chút n a, tôi hi u vì sao cha tôi ò tù và ò tù kh s nh th nào. T trang c a m tôi bán h t thì t i ti vi, t l nh, t th , bàn, gh ... vĩnh bi t chúng tôi, mà cha thì v n bi n bi t ò núi r ng Trung du Mi n B c. Hè v , m đi thăm nuôi cha, tôi ph i ò nhà trông nom, c m n c cho hai em, và m u sinh v i nh ng t m vé s . Tr c nhà, m tôi đ t m t cái bàn đ bán vé s . Tôi và đ a em k thay phiên nhau bán ph m nh ng lúc không ò tr ng. Tôi nh t i câu ca dao mà m tôi đã t ng hát ru cho em tôi ng khi còn bé mà đau xót và nh th ng ông vô cùng:

"Còn cha gót đ nh son,

Đ n khi cha m t, gót con đen xì."

Ngày x a, có cha bên c nh, tuy r ng cha ph i đ i di n v i l n tên mũi đ n h ng ngày, nh ng chúng tôi ch a t ng thi u ăn, thi u m c, đói kh nh th này. C m tuy không cao l ng m v nh ng đ ăn mà còn có th t cá ngon lành, áo qu n ch ng nh ng đ m c mà còn m c đ p. Không khí gia đình chúng tôi vui v , đ m m . Bây gi ch còn m t mình m bên c nh, tôi c m th y h t h ng. B n m con tôi thi u đi m t đ i m t a v ng ch c trong đ i. Có nhi u lúc tôi th y c n vô cùng m t ng i cha bên c nh đ đ c tâm s . Nhìn nh ng đ a tr khác có cha bên mình tôi thêm thu ng vô h n.

Sau m i năm b ã ã trong lao tù, cha tôi đ c ra v v i thân xác còm cõi, g y đét, đen đúa, tay chân chai c ng. Ngày x a, cha tôi đ p trai và oai phong bi t bao. Cha là th n t ng c a tôi. Đã có nhi u l n cha h i tôi:

- C c C ng c a ba, l n lên làm ngh gì nào?
- Con s lái máy bay gi ng ba v y.
- Lúc đó, h t chi n tranh r i. Ki m ngh khác làm đi, con.
- Không, con ch thích gi ng ba thôi.
- , cũng đ c. Nh ng ph i h n cha m i là nhà có phúc.

Bây gi h t chi n tranh r i, nh ng tôi không bao gi đ c lái máy bay đ b o v vòm tr i T qu c nh cha tôi. Tôi đang ng i bán vé s đây, không bi t tu ng lai r i ra sao.

Tr c vi n nh tôi b g i đi nghĩa v quân s , và b đ a đi Campuchia đ xâm lăng n c láng gi ng và b thây n i x l , cha tôi tìm cách đ a tôi cùng v t biên v i ông. Cha tôi có ng i cùng quê c n ng i bi t xem h i đ và đ nh t a đ , nên cho cha tôi đi mi n phí. Cha tôi đã nài nĩ ch ghe thêm tôi đi cùng. Nhi u l n n m b , núp b i, l i sình, l i sông, ém bãi... th t b i hoàn th t b i, l i thêm các tr i t n n đóng c a, cha tôi đành b cu c, lo đi theo đ i n H.O.

Trong th i gian ch đ i, cha lo chuy n ki m s ng, b t tôi lo vi c h c hành, b bán vé s . Nhìn dáng cha m y u, g y còm đ p chi c xe cũ k "ch y sô" d y Anh vẫn t gia, tôi th t mu n b h c đ cùng cha m lo cho gia đình. Cha nh n ăn, nh n m c gom góp ti n "cúng" cho b n chính quy n đi ph ng đ hoãn nghĩa v quân s cho tôi, tôi vô cùng chua xót. Có nh ng

buổi tối về nhà, cha uống rượu, ngồi vào bàn cơm đêm muộn, tôi đau lòng. Đã vậy cha còn đẩy thêm cho anh em chúng tôi Anh vẫn. Tuy thế, tôi chưa thấy cha tôi nhìn tôi bằng ánh mắt yêu thương, lúc nào ông cũng ăn nói hoà nhã, vui vẻ với mọi người.

Rồi cũng tới những ngày chúng tôi sắp rời quê hương xóm làng, bạn bè thân và bạn bè đi đi. Tôi đây không khí cơm nhà tôi ấm áp. Quê hương này cha tôi đã từng đi máu đỏ oanh mà đành phải rời đi. Còn ông bà nội tôi nữa. Ông bà tôi già lắm rồi, bạn bè ông bà cũng là một quy tắc đau lòng của cha tôi. Tôi biết cha tôi đã chọn tin cậy lại của chúng tôi mà đành đơn bạn quê hương và cha mẹ.

Cứ tháng trước khi đi, cha tôi nhủ lòng người hàng xóm và nhà cửa niềm ngày cha còn bé với ông bà nội. Cha tôi là người vui vẻ lúc quan là vậy mà ngày ra phi trường Tân Sơn Nhất, tôi thấy mặt cha tôi đỏ hoe.

Người con người, cha là cột trụ gia đình. Lúc đó, ông làm hai việc một lúc: một toàn thời gian một bán thời gian và một bán thời gian làm việc sinh cho một clinic của tuấn, để cho chúng tôi vào trường học. Anh em chúng tôi được nhà trường và xã hội Mỹ giảng dạy tay đón nhận, đùm bọc. Chúng tôi vừa học vừa làm để đỡ đần phần nào cho cha mẹ. Chưa bù vào ngày xưa VN, cha con tôi muốn tìm việc làm mà không ai muốn. Mẹ tôi bắt buộc thôi học khi nộp đơn đi nước ngoài vì "ôm chân đũa quýt, tin cậy không vàng, không thể đẩy học trò yêu nước yêu Xã Hội Chủ Nghĩa được". Còn mẹ anh em tôi bà hiểu trường Bách Khoa 75 buộc thầy cô chủ nhiệm của chúng tôi đánh giá đạo đức trong học tập học tập trung bình vì "tôi" theo cha mẹ "ôm chân đũa quýt".

Khi qua Mỹ, tôi vào ngay Đại học Công nghệ để học những công nghệ trình giúp đỡ cho sinh viên thu nhập gia đình có lợi ích thực là Financial Aid và Work Study. Hai em tôi vào trung học. Anh em chúng tôi quy tắc tâm vượt lên trong xã hội mới này nên nỗ lực, chuyên cần học hành. Ngay cuối năm học đầu tiên, hai em chúng tôi nhận được những lời khen ngợi không ngừng của thầy cô giáo. Có một câu nhận xét và phê bình của người thầy Mỹ về đứa em học lớp 12 làm chúng tôi nhớ đời. Đó là câu: "Em... tiến bộ vượt bậc. Công nghệ học tập này đáng để chính tôi noi theo." Thầy nói giọng trò, nếu trò làm tốt, nếu trò là người sáng! Một nhận xét phê phán bình đẳng, trung thực, không bệch phiếm bì chính trị, bệch lý lịch, bệch cha mẹ làm con bạn như những lời nói của trường học XHCN VN. Chịu trách nhiệm công nghệ tiến bộ như thế mà ta tuốt học là vậy.

Đến dà cuộc sống của gia đình tôi được ổn định. Cha tôi tìm được việc khá hơn. Có thì giờ rảnh, cha tôi tìm gặp bạn bè cũ, và tham gia các công việc trong Công nghệ như gây quỹ giúp trẻ mồ côi, trường bệnh VNCH còn đau khổ trong nước, tham gia những cuộc biểu tình đòi hỏi tự do, nhân quyền, toàn vẹn lãnh thổ cho Việt Nam.

Cha tôi ở bên này bạn Thái Bình Dương mà tâm lòng ông để ở bên kia bạn. Vào những ngày lễ hội, cha thường đi anh em chúng tôi cùng tham dự. Cha tôi mong muốn chúng dù tôi ở quê hương và không quên nguồn cội và mong một ngày nào đó, khi cha không còn bên cạnh chúng tôi, chúng tôi sẽ tiếp tục công việc dang dở của thầy ông. Ông thường nói với chúng tôi thầy học của ông đã không làm tròn trách nhiệm và bạn bè nhìn với quýt gia dân tộc, đã để đất nước lọt vào tay Công nghệ Sơn khi dân tộc lâm than, một người tin cậy do căn bản của con người, đất

Ngà n Thái S n C a Tôi

Tác Giả: H Vũ

Thứ Bảy, 05 Tháng 6 Năm 2010 08:16

n c t t h u, m t đ t, m t bi n mà t tiên đã đ x ng máu c hàng ngàn năm nay đ b o v .
Bây gi gánh n ng n c non này đ l i cho th h cháu con. Th t là m t gánh quá s c n ng!

B i th cho nên bây gi còn h i th ngày nào thì ông còn ph i tr n cho n c non dân t c
ngày đó theo kh năng c a ông. Cha tôi đã ph n đ u, kiên c ng trong b t k hoàn c nh nào.
M i khi tôi g p tr c tr trong đ i, cha tôi là t m g ng đ tôi v n lên, ng ng cao đ u mà ti n
b c.

Bây gi thì ông già y u l m r i, đi ph i có g y ch ng, và đ u óc không còn minh m n n a,
nh ng cha tôi v n là t m g ng sáng đ tôi noi theo, v n là c t tr v ng ch c cho tôi đ a. Ông
là ng n Thái S n c a anh em chúng tôi.

Nhân ngày Father's Day, tôi vi t bài này đ vinh danh cha tôi, ng i cha tr n đ i s ng vì đ t
n c, dân t c, và gia đình, cũng đ nói lên tình yêu th ng vô vàn, lòng tôn kính không cùng
c a anh em chúng tôi đ i v i Cha Tôi.